

Arrest

nr. 54 263 van 11 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 3 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. KINDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2008 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde gegeven.

Op 8 juni 2009 gaat verzoekster een wettelijke samenwoonst aan met dhr. M.V. met wie zij een gemeenschappelijk kind heeft.

Op 15 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 5 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die op 15 oktober 2010 aan verzoekster wordt betekend. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name haar “criminal check” dat stelt dat betrokkene niet gekend staat als criminele bij de Ghanese politiediensten, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Het voorgelegde identiteitsdocument kan niet aanvaard worden, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn. Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd. ...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, met betrekking tot de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de redelijkheidsnorm.

Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“Het is overduidelijk dat verzoekster het slachtoffer is geworden van het gebrek aan diligentie in hoofde van haar voormalig raadsman.

Anderzijds staat het ook vast dat mijn verzoekster destijds werd opgesloten in de penitentiaire instelling te Brugge en de Overheid in de algehele procedure haar identiteit als zijn deze die zij heeft gebruikt in huidige procedure heeft aanvaard als de enige en de ware. Deze was immers in het bezit van voldoende officiële documenten waaruit de nationaliteit minstens de juiste identiteit kon worden afgeleid. Bovendien verkreeg verzoekster om eenvoudig verzoek een nieuwe internationaal identiteitskaart toen zij het aanvroeg op de ambassade. Artikel 9bis verzoekt om toevoeging van een identiteitsbewijs om de overheid toe te laten de correcte identiteit van iemand te kennen wanneer deze zou overgaan tot regularisatie en iemand bijgevolg duurzaam verblijfsrecht verleent in België.

Uit het volledig bundel blijkt dat verschillende overheidsinstanties aangeven dat zij kennis hebben genomen van een officieel identiteitsdocument zodoende dat de voorwaarde vervuld is. Terzake dient ook verwezen te worden naar de ministeriële omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende wijziging in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 waarin wordt gesteld dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging:

‘alle relevante persoonsgegevens aangaande aanvrager (naam, voornaam, geboorteplaats, geboortedatum, nationaliteit, burgerlijke stand) met kopij van identiteitsdocumenten van de aanvrager of motivering waarom deze aanvrager deze niet kan leveren’

Op het ogenblik van de aanvraag was er al een dossier gekend bij de FOD Binnenlandse Zaken - Alg. Directie Vreemdelingenzaken. Kortom de Overheid had alle gegevens waaronder zelfs de correcte geboortedatum,- die trouwens nog steeds foutief wordt opgegeven in de beslissing. Het was de gemachtigde minister perfect mogelijk om met zekerheid te stellen dat de persoon die de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis heeft ingediend duidelijk dezelfde persoon is die op een aanvraag heeft ingediend. Het is overduidelijk dat de duurzame lokale verankering betreft de situatie van “de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en

economische belangen in België heeft gevestigd" een feitenkwestie is, waarbij de gehele situatie van betrokkene op vlak van sociale banden, kennis van een landstaal, en mogelijkheden om te werken zal beoordeeld worden. Van een overheidsinstelling mag verwacht worden dat indien zij al geruime tijd een dossier lopende heeft dat zij inmiddels er wel van op aan kan dat het in casu om een en dezelfde persoon gaat die een aanvraag heeft ingediend.

In welke mate de beslissing tot weigering kan gesteund worden op een gebrek aan gegevens met betrekking tot de persoon, terwijl deze aldus werd erkend door het Openbaar Ministerie en de FOD Binnenlandse Zaken - Alg. Directie Vreemdelingenzaken in de gerechtszaken, zal deze laatste willen verklaren.

Tot slot moet er worden op gewezen dat de FOD Binnenlandse Zaken - Alg. directie Vreemdelingenzaken moet "een met redenen omklede beslissing" nemen, die onder meer het toegekende bedrag aanduidt als mede de wijze en de regelmaat van de betalingen (art. 24 K.B. 30 oktober 1974). Vooral over de draagwijdte van de motiveringsplicht - "het met redenen omklede" - is hier geenszins gerespecteerd. De aandacht dient erop gevestigd te worden dat de motiveringsplicht van het FOD Binnenlandse Zaken - Alg. directie Vreemdelingenzaken verscherpt werd door de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Belgisch Staatsblad, 12 september 1991). Er bestaat sindsdien geen twijfel meer over dat de FOD Binnenlandse Zaken - Alg. directie Vreemdelingenzaken -beslissingen tot toekenning, weigering of herziening van het verblijfsstatuut onder de door de wet bedoelde notie "bestuurshandelingen" vallen. Als zodanig zijn de éézijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meerdere besturen of voor een ander bestuur te beschouwen als een bestuurshandeling. Welnu, dergelijke bestuurshandelingen moet volgens art. 2 uitdrukkelijk worden gemotiveerd, hetgeen door art. 3 bovendien wordt geëxpliciteerd als volgt:

"De opgelegde motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, Zij moeten afdoende zijn."

Deze motiveringsplicht heeft rechtstreeks te maken met de beginselen van de eerbiediging van de rechtbank van de verdediging. Hieruit kan worden afgeleid dat de motivering van het FOD Binnenlandse Zaken - Alg. directie Vreemdelingenzaken zo duidelijk moet zijn dat zij - niet alleen de betrokkene in staat stelt zich rekenschap te geven van de feiten die tot de beslissing hebben geleid; - maar ook, bij betwisting voor de rechtbank deze toelaat in het beslissingsrecht zelf de afdoende redengeving te vinden zowel in feit als in rechte. Uit geen enkel element blijkt overduidelijk wat de motivering is en was van het FOD Binnenlandse Zaken - Alg. directie Vreemdelingenzaken. Er werd beslist op basis van fragmentarische begrippen. Het is zelfs onmogelijk aan de rechtbank de afdoende redengeving te vinden van de feiten, noch van de reden van de beslissing in rechte.

Indien ervan verzoeker wordt verwacht dat hij alle informatie moet kunnen aanbrengen, mag van de FOD Binnenlandse Zaken - Alg. directie Vreemdelingenzaken verwacht worden dat zij die beslissing aan de persoon die de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis heeft ingediend overmaakt en zeker is dat het duidelijk dezelfde persoon is die al een aanvraag heeft ingediend. Anderzijds dient de voorliggende zaak met de nodige redelijkheid beoordeeld te worden. destijds werd een kopij overgemaakt van het 'samenlevingscontract' tussen mijn verzoekster en de vader van het inmiddels geboren kind. De vader heeft het kind erkend, doch als gevolg van een administratieve verschrijving op de dienst Bevolking kon het kind pas na controle van de identiteitsgegevens door het Openbaar Ministerie worden erkend door de vader. Opnieuw werd de identiteit van mijn verzoekster op de waarheid gecontroleerd en juist bevonden.

Daar de beslissing betrekking heeft op de moeder + minderjarig kind,- waarvan de identiteit werd meegedeeld door de gemeentelijke administratie,- bestaat de kans dat de moeder en kind het land tijdelijk dienen te verlaten om dan via een lange procedure later desgevallend toegelaten worden in het land. Deze situatie is onaanvaardbaar in hoofde van verzoekster en haar dochter, vooral daar zij en haar kind een recht op samenleving hebben met de vader van het kind hier ten lande.

Daarom ook moet de onvoldoende gemotiveerde beslissing als absoluut nietig worden beschouwd.

Tot slot dient te worden onderlijnd dat het mijn verzoekster onmogelijk is om na te gaan wanneer de beroepstermijn ingaat, nu de datum van kennisname niet werd aangegeven. Vermits het overduidelijk is dat zonder datum de procedure behept is met de nietigheid, heeft mijn verzoekster geoordeeld toch een procedure op te starten. Tevens blijkt thans dat de naamverschrijving in de akten van de Burgerlijke Stand gevolg heeft gekregen bij de gemeente van Kortenberg alwaar de verkeerde naam wordt gehanteerd. Het één en ander impliceert dat de betekening van en de beslissing nietig is.

2.2 Verweerder zet in de nota met opmerkingen het volgende uiteen:

“dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 5 oktober 2010, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 15 december 2009 onontvankelijke werd verklaard. De beslissing werd genomen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering om hem vrij te stellen van deze verplichting.

Verwerende partij merkt op dat verzoekster zelf toegeeft dat de aanvraag niet vergezeld ging van een paspoort of identiteitskaart. Het motief van de beslissing wordt als dusdanig dus niet betwist.

Verzoekster werpt op dat haar vorige raadsman haar dossier met onvoldoende zorg heeft opgemaakt. Verwerende partij merkt op dat dit een spijtige zaak is voor verzoekster, maar dat dit feit, moest het al waar zijn vermits er geen bewijzen worden voorgelegd van deze bewering, moeilijk ten kwade kan geduid worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster, die in aanmerking wil komen voor een aanvraag om machtiging tot verblijf, dient zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen van haar aanvraag. Als zij dat niet zelf doet, kan dat niet leiden tot een nietigverklaring van de thans voorliggende beslissing.

Verwerende partij merkt op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbele voorwaarde oplegt voor vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit België willen inleiden: er moeten buitengewone omstandigheden worden bewezen, én de vreemdeling moet beschikken over een identiteitsdocument of moet op geldige wijze argumenten waarom zij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen.”

Verweerder citeert vervolgens de bepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en vervolgt:

“Zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, kon verzoekende partij niet hebben voldaan aan die bij wet getelde voorwaarde. Verzoekster legde immers geen identiteitsbewijs voor. Zij gaf ook geen geldige motivering om haar vrij te stellen van de voorwaarde om een identiteitsdocumenten voor te leggen. Het volstaat allerm minst om te stellen dat er in het verleden procedures geweest zijn, en dat in deze dossiers identiteitsaanwijzingen zouden zitten. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vraagt expliciet om een identiteitsbewijs bij de aanvraag te voegen. De omzendbrief van 21 juni 2007 verduidelijkt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart hoor te zijn.

De beslissing heeft voor gevolg dat verzoekster tijdelijk het land moet verlaten, maar zij heeft steeds de mogelijkheid om terug te keren van zodra zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige binnenkomst- en verblijfspapieren. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat deze procedures voor het bekomen van de nodige documenten onredelijk lang zou duren en dat zij langdurig zal verwijderd worden van haar partner.

2.3 Verzoekster diende een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk hetzij van de motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Hoewel verzoekster toegeeft dat zij zelf onzorgvuldig is geweest bij de samenstelling van haar aanvraag door geen identiteitsdocument toe te voegen, meent zij dat verweerder kennelijk onredelijk is geweest bij zijn conclusie nu verweerder in het bezit was van voldoende officiële documenten waaruit haar nationaliteit, minstens haar juiste identiteit kon worden afgeleid. Verzoekster wijst erop dat uit de volledige bundel blijkt dat de verschillende overheidsinstanties aangeven dat zij kennis hebben genomen van een officieel identiteitsdocument zodoende dat de voorwaarde vervuld is. Zij wijst erop dat er reeds een dossier van haar bestond waarin haar identiteit vaststond en zij wijst op het feit dat haar partner hun kind pas kon erkennen nadat ook de identiteit van verzoekster op waarheid werd gecontroleerd en juist bevonden.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de burgerlijke stand van de stad Leuven aan het parket onder meer een kopie van verzoeksters paspoort heeft overgemaakt. Het parket van Leuven heeft op 20 september 2010 dit paspoort van verzoekster overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken met de vraag of er twijfel bestaat over de werkelijke identiteit van verzoekster. Op 4 oktober 2010 antwoordt de Dienst vreemdelingenzaken aan het parket van Leuven dat *“omtrent de identiteit en nationaliteit van betrokkene bestaat er bij onze diensten geen twijfel. Zij werd geïdentificeerd als Ghanese en het feit dat zij niet kon worden gerepatriëerd was te wijten aan het feit dat de laissez passer niet tijdig werd afgeleverd. Het akkoord tot overname was er wel degelijk”*.

De Raad stelt vast dat op het ogenblik van de bestreden beslissing, met name op 5 oktober 2010, verweerder niet enkel zelf verzoekster had geïdentificeerd als Ghanese, maar dat hij ook in het bezit was van verzoeksters internationaal paspoort en één dag vóór de beslissing uitdrukkelijk bevestigde niet te twifelen aan verzoeksters identiteit en nationaliteit. Het doel van de maatregel, met name vermijden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren is dan ook bereikt. Hoewel het inderdaad onzorgvuldig is van verzoekster haar paspoort niet bij haar aanvraag te voegen en het niet aan verweerder is om zelf aangaande een hoop documenten verzoeksters identiteit bijeen te puzzelen, is het onredelijk van verweerder geen rekening te houden met de stukken en elementen waarvan hij kennis had in verband met verzoeksters identiteit en nationaliteit en waarbij verweerder één dag voor de beslissing bevestigde niet te twifelen aan verzoeksters identiteit en nationaliteit.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aangetoond.

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN